

İÇİNDEKİLER

BAYRAK KİMDE KALDI? 6

MEHMET RİFAT EFENDİ 20

AHMET HULUSİ BEY 23

NENE HATUN 26

ŞAHİN BEY 31

ŞERİFE BACI 34

TAYYARE RAHİMİYE 38

KÂZİM KARABEKİR 40

YÖRÜK ALİ EFE 43

NEZAHAT ONBAŞI 45

EROL VE ABDULLAH OLÇOK 50

ÖMER HALİSDEMİR 54

BU HİKÂYE BENDEN SORULUR! 66

**KİTAPTA GEÇEN BAZI KELİMELERİN
ANLAMLARINI MERAK EDİYORSAN... 68**

BAYRAK KİMDE KALDI?

Bayrak, üzerinde **HİRAL** ve **YILDIZ** bulunan, ölçüleri belli kırmızı bir kumaş...

Sahi, sadece bu kadar mı?

Evet, sözlükte Türk bayrağı böyle geçiyordu ama peki, ya yüreğimizdeki anlamı neydi?

Osmanlı'dan gelen, üzerinde hilal ve yıldız bulunan yeşil sancak, ne olmuştu da kan kırmızı bayrağa dönüşmüştü?

İlkokul dördüncü sınıfa giden Mehmet'in aklında deli sorular vardı. Derslerinde bir ünite vardı. Konusu Millî Mücadele yıllarıydı. Orada insanların bayrak ve vatan uğruna verdikleri çetin savaşlar anlatılıyordu. Altı yüz yıllık bir devletin çöktüğünü düşünen düşmana karşı, yeniden filizlenen bir devletin destanı dile getiriliyordu.

Ders bitiminde Ahmet Öğretmen bir ödev vermişti. Bayrak hakkında bilgi toplamalarını istiyordu. “Bu çok basit bir ödev” diye düşündü tüm sınıf. **“BAYRAK NEDİR?”** diye internete yazılabilir, önlerine çıkan ilk makale yazarından çıkarılabilirdi.

Mehmet, eve her geldiğinde annesi onu muhabbetle karşılardı. Önce oğluna bir bardak sıcak süt ya da meyve ikram eder, sonra da “Bugün okulda neler yaptınız?” diye sorular sorardı. Bu durum, Mehmet için genellikle çok eğlenceli olurdu.

O gün de aynı şeyler yaşandı. Tek fark Mehmet daha odasındaiken annesiyle sohbele başlamıştı. Yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

– Bugün ödev çok basit anne, sadece “Bayrak nedir?” sorusunu araştıracağız, dedi.

– Evet, dedi annesi, ödev kolaymış. Sen bu ödevi çarçabuk yaparsın. Ama benim de bir sorum olacak sana: **“PEKİ, BAYRAK KİMDE KALDI?”**

Mehmet’in yüzü şekil değıştirdi. O muzip bakış yerini şaşkınlığa bıraktı.

– Anlayamadım anne, dedi.

– **MADEM BAYRAĞI ARAŞTIRACAKSIN, BAYRAK KİMDE KALDI, ONU DA ARAŞTIR BAKALIM,** dedi ve odadan çıktı.

Mehmet de hemen işe koyuldu. Önce şansını internetten yana kullanıp arama motoruna “Bayrak kimde kaldı?” sorusunu yazdı. Bayrakla ilgili haberler, videolar ve hatta bayrak satışı yapan dükkân isimleri bile karşısına çıktı. Ama bayrağın kimde kaldığıyla ilgili hiçbir yanıt yoktu.

**Peki, o zaman annesi
Mehmet’in ne bulmasını istiyordu?**

Kendi ödevi olan bayrağı araştırmaya başladı. Sözlük anlamlarını bulup yazdı defterine:

“Bayrak, bir ülkeyi ya da kurumu temsil eden renkli bir kumaştır. Genellikle uzun bir direğin ucunda dalgalanır. Her ülkenin bağımsızlığını simgeleyen bir bayrağı vardır. Bayraklar çoğunlukla dikdörtgen biçimindedir ancak bazen istisnalar da olabilir.”

Diğer ödevlerini de tamamlayan Mehmet’e annesi seslendi:

– Yemek hazır Mehmet, hadi sofraya oğlum!

Annesi yine şahane bir masa hazırlamıştı. **AMA ASIL GÜZEL OLAN O SOFRADA ONLARLA SOHBET EDEBİLİYOR OLUŞUYDU.** Mehmet, babasına derslerinden ve gün içinde oynadığı oyunlardan bahsetti. Babası da neşeye oğlunun heyecanına karşılık verdi. Yemekler yendi, sofrada toplandı. Annesi çay servisini yaptı. Genç kadın çayını yudumlarırken oğlunun ödevlerini kontrol ediyordu.

– Aferin oğlum, ödevlerin güzel olmuş. Bayrak kelimesinin sözlük anlamını da yazmışsın. Peki, benim sorumun cevabını araştırdın mı? Bayrak kimde kaldı, dedi.

Mehmet, bu sorunun cevabını internette bulamamıştı. Ders kitaplarında da böyle bir konu geçmiyordu. Bu sorunun cevabını nasıl bulacağını bilmiyordu. Yüzü kızarmaya başladı. Üzgün bir şekilde,

– Onun cevabını bulamadım anne, dedi.

– Aslında çok basit bir soru. **SADECE MANTIĞINLA DEĞİL HİSLERİNLE DE BU SORUNUN CEVABINI BULABİLİRSİN.** Bu gece bunu düşünebilirsin.

Yatma saati gelince Mehmet odasına geçti. Annesi, Mehmet'in cevabı bulacağından son derece emindi.

Mehmet, aklındaki o şahane soruyla yatağı girdi. Annesi hem mantığını hem de hislerini kullanmasını söylemişti. Bu ne demekti?

Bayrak sadece bir kişide olabilir miydi? O yüzden mi, kimde kaldı, diye sormuştu?

**Ama bütün evlerde bir bayrak vardı.
Üstelik bazı evler çok kalabalıktı...**

“Bayrak kimde kaldı?” şaşırtmalı bir soru muydu? Acaba dedelerinden kalma altın kaplamalı, yakut taşlı bayraktan bir madalyon mu vardı? Annesi,

böylesine gizemli bir hazineyi bulması için Mehmet'e bu soruyu sormuş olabilir miydi?

İzlediği bütün macera filmleri tek tek gözünün önünden geçti. Ama son düşüncesi sanki fantastik bir dünyanın içinde olmak gibiydi.

Bildiği bütün ülkelerin bayraklarını düşündü. Her biri farklı renkteydi ve değişik sembollerden oluşuyordu. **TÜRK BAYRAĞININ KIRMIZI OLUŞU HOŞUNA GİTTİ.** Bir anlığına o kırmızı rengin üzerinde dalgalanıyormuş gibi hissetti. Gökyüzünde salınan kuşlar gibi özgürdü.

Rüzgâr, öylesine tatlı esiyordu ki uykunun yumuşak kollarına kendini bırakıverdi. Üşümüyordu ama hafif bir ürperti hissetti. Gözlerini hiç açmadan ayak ucunda duran battaniyesine uzandı.

O sırada odanın kapısı açılır gibi oldu. “İyi geceler anneciğim!” demek için gözlerini hafifçe araladı. Ama o da neydi!

Odanın kapısında duran kişiyi daha önce görmüş olabilir miydi?

– Heyyy, sen de kimsin? Ne arıyorsun benim odamda?

– Selamünaleyküm Mehmet evladım!

– A... a... adımı da biliyorsun üstelik... O... o... oda-
ma kadar nasıl geldin?

– **SAKİN OL OĞLUM, SANA ZARAR VERMEYECEĞİM. HELE BİR SELAMIMI ALIVER ÖNCE,** diyerek gülümsedi kapıdaki kişi.

Mehmet hâlâ kekeliyordu ve buna engel olamıyordu:

– A... a... a... aleykümselam... Annemle babam neredeler peki?

– Onlar iyi, merak etme. Annenin sana sorduğu soruyu hatırlıyor musun?

Mehmet, evet manasında başını salladı. Karşısındaki adam da devam etti:

– Cevabı bulmak için yardıma ihtiyacının olduğunu öğrendik. Biz de sana yardımcı olmaya geldik!

– Siz mi? Siz derken, başka birileri daha mı var, diye sordu Mehmet.

Endişesi yerini meraklı bakışlara bırakmıştı. Neler duyuyor, kimleri görüyordu karşısında!

– Evet, yalnız değilim elbette. Hadi kalk da çık o yataktan. Daha fazla bekletmeyelim onları!

Mehmet, artık kekelemiyordu. Bir maceranın eşiğinden geçecekti. İşte o zaman anladı bir rüyanın içinde olduğunu. Uyanmak için çırpınmayacaktı. Karşısında duran insanın da bahsettiği diğer kişilerin de ne söyleyeceğini merak ediyordu.

Eski zamanlara aitmiş gibi giyinen sakallı yaşlı adamın yanına kadar geldi. Yüzündeki gülümseme sıcaktı.

**Az evvel uyumak için girdiği
kendi odasının kapısı sanki
başka bir dünyaya açılmıştı.**

Kapıdan geçtiğinde gözlerine inanamadı. Orada hiç tanımadığı insanların yüzünde aynı sıcak gülümseme vardı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu ama bu, o kadar da kolay değildi.

Onu rüyaya uyandıran kişinin yüzüne bir de yakından baktı. Sanki daha önce de görmüştü. Gri sakalları, uzunca yüzü ve geniş alnıyla çok tanıdık geliyordu.

Gözlerini kapatıp düşündü. Ders kitaplarının sayfaları birer birer çevriliyordu gözünün önünde.

Derinlerden bir yerden öğretmenin anlattıklarını tekrar duyuyordu sanki.

– Siz... Sizi hatırladım. Öğretmenimin d n ders-
te anlattığı, Millî Mücadele konusunda öğrendiğimiz
GÜNEY CEPHES  KAHRAMANI SÜTÇÜ İMAM'SINIZ, diye
bağırdı bir anda.

– Ta kendisiyim oğul! Güney Cephesi... Fransız
ve Ermeni soysuzlarının saldırmaya kalktığı cephe.
Bir keresinde bir kızımızın örtüsüne el uzattıkların-
da karşlarına nasıl da  elik gibi dikilmiştim!

Mehmet bu hik yeyi ilk kez öğretmeninden din-
lemişti ve gözleri dolu dolu olmuştu. Ama şimdi
Sütçü İmam karşısında bunları anlatırken o yıllara,
Marař sokaklarına kadar gittiler.

*Mehmet de bir kahraman gibi
o Fransız askerin karşısına dikiliverdi.*

Sert bakışlarıyla düşmanı süzerken anlatmaya
devam etti:

– Marař řehrimizde çatıřma yirmi iki gün s r-
m ř. Size g   yetiremeyeceklerini anlayınca bir
gece yarısı kaçmaya karar vermişler. Hatta siz duy-
mayın diye de atlarının ayaklarına keçe yapıştırmış-
lar, değil mi?